

skrænkning, som staar her, har jeg kunnet gaa med til den. Derimod kan jeg ikke gaa med til at tage Indskrænkningen bort. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at Loven vil derved komme i Strid med Bestemmelsen i § 268. Der staar nemlig her, at Embeds- og Bestillingsmænd ikke maa afhøres i Retten. Man maa ikke en Gang spørge dem om deres Vidnesbyrd, naar det drejer sig om Embedshemmeligheder uden at faa Myndighedernes Samtykke. Men det er efter min Mening i fuldstændig Strid med dette, at de samme Mænd skulle, naar de blot sikre sig, at ingen andre ved et Blad end Redaktøren og Redaktionssekretæren faa det at vide, ganske trygt kunne give dette Blad alle Meddelelser angaaende deres Embedshemmeligheder. Jeg mener derfor, at denne Indskrænkning fra „medmindre“ og Paragraffen ud — saaledes som Ændringsforslaget lyder — ikke burde vedtages.

Jeg kommer dernæst til mit Ændringsforslag Nr. 89 til § 324. Ifølge § 397 er Stævnevarslet til en Underret ligesom nu en Uge, naar den sagsøgte bor i samme Underretskreds, og 14 Dage, naar han bor uden for den, men dog i det egentlige Danmark. § 324 omhandler Stemmevarslet, naar Landsretten behandler Sagen som 1ste Instans, akkurat altsaa som Underretten efter Bestemmelsen i § 397. Saa lyder dog Forslaget paa, at Stævningen skal forkyndes med 14 Dages Varsel, naar vedkommende bor i den Underretskreds, hvor Landsrettens Sæde er, men med 3 Ugers Varsel, hvis han bor uden for den. Lad os nu tænke os et Par virkelige Tilfælde. En Mand bor i Viborg, han skylder 400 Kr. og bliver stævnet til Viborgs almindelige Underret; saa skal han kun have otte Dages Varsel, thi mere anses ikke for nødvendigt. Men hvis han skylder 401 Kr., stævnes han til Viborg Landsret som Underret, og saa skal han have 14 Dages Varsel. Jeg finder det aldeles urimeligt, at der skal gøres nogen Forskel her, da begge Retter, baade Under- og Overretten, behandle Sagen i første Instans, og vedkommende bor i Underretskredsen. Ligeledes mener jeg, at 14 Dage er tilstrækkelig, naar han bor udenfor. Vore Kommunikationsmidler ere nu saa udviklede, at enhver magelig vil kunne naa at møde i rette Tid. Man kan heller ikke sige, at han ikke maa overraskes, men skal have Tid til at overveje, hvad han vil gøre, til at tale med Sagføreren osv.; thi efter at vi have faaet Forligsmæglingen i dette Forslag, er der ingen, som Sagen vil kunne

komme bag paa. Han vil i de allerfleste Tilfælde have været for Forligskommissionen og kan da vente snart at ville faa en Stævning, og han kan forberede sig derpaa. Efter det Forslag, som blev forelagt i Fjor, saaledes som Kommissionen havde udarbejdet det, blev Sagen ikke først behandlet ved Forligskommissionen, og der kunde der derfor være Grund til et længere Varsel.

Derefter kommer jeg til mit Ændringsforslag under Nr. 91 til § 326. I første Stykke findes her den Bestemmelse, at naar den lovlig stævnedes sagsøgte udebliver, kan Sagsøgeren forlange Udeblivelsesdom, men han kan ogsaa i Stedet derfor begære Sagen udsat — det staar i andet Stykke. I tredje Stykke staar der, at disse Bestemmelser — om Udeblivelsesdom — ogsaa komme til Anvendelse, naar vedkommende udebliver ved et senere Retsmøde, uden at han enten har afgivet Svar i Sagen eller udebliver ved Domsforhandlingen. Paragraffen stemmer med det tidligere Lovforslags § 204, og efter Motiverne kan der ikke tages noget Hensyn til det af ham skriftlig fremførte. Grunden hertil er den, at der mangler en mundtlig Udvikling og Nedlæggelse af Paastand. Derfor skal det, han tidligere har fremført, betragtes som ikke fremkommet. Der er nu ingen som helst reel Forskel i Opfattelsen mellem mig og Udvalgets øvrige Medlemmer, og saa vidt jeg ved, deler ogsaa den højtærede Justitsminister den samme Opfattelse, nemlig at Virkningen af Udeblivelse er den, som her staar nævnt i Motiverne. Forskellen er blot den, at jeg ønsker, at det udtrykkeligt skal indføres i Loven, at Virkningen er den, som Motiverne angive. Derfor lyder Ændringsforslaget saaledes: „i hvilket sidste Tilfælde det, han allerede har fremført, lades ude af Betragtning.“ Hvorfor det ikke er optaget, forstaar jeg egentlig ikke. Der findes nemlig i § 372, om Virkningen af indstævntes Udeblivelse for Højesteret, en udtrykkelig Udtalelse enslydende med mit Forslag, og jeg ved ikke, hvorfor det skulde være mere nødvendigt, udtrykkeligt at angive Følgerne, naar det gælder Højesteret, end naar det gælder Landsretten.

Mit Ændringsforslag under Nr. 94 er blot en Korrekturændring, idet jeg til § 226 ønsker tilføjet „første Stykke“.

Endelig kommer jeg til den sidste af mine Ændringer under dette Afsnit, nemlig Ændringen Nr. 95 til § 393. Paragraffen omhandler Betingelserne for en Sags fornyede Foretagelse for Højesteret,